

## Egy életre szóló barátság

Az az igazi élet, mikor kint kóborolsz magányosan az utcán, és mindenki ellök magától. Pedig nem tettem semmi rosszat és ezt kapom az élettől.

Egy ugyanolyan nap, mint a többi, az emberek ugyanúgy viselkednek velem s már nem is érdekel. Már annyiszor megbántottak, hogy nem hiszek senkinek és ezt meg is fogadtam magamnak. Bár tudnám, merre visz tovább majd utam, de egy biztos, csak is rossz útra fog vinni. Nem fogja senki és semmi megváltoztatni életemet. Egyszer csak megpillantottam egy nőt, aki épp felém tartott, de én nem engedtem neki, hogy odajöjjön, hangosan rámorogtam, jelezve neki, hogy tartsa a távolságot tőlem. El is fordult s tovább ment. Lassan beesteledett, és sehogy sem tudtam azt a nőt kiverni a fejemből. Csak azon töprengtem, minek jött oda hozzám s nem rúgott odébb vagy estleg rúgott belém. Reggel újra láttam őt, s megint odajött hozzám. Nem akartam ellökni magamtól, mert valahogy azt éreztem, ő más, mint a többi. Kezét nyújtotta felém s én hagytam neki. Régen éreztem már ezt az érzést, ami most épp bennem kavarg. Végül elvitt engem valahova, ahol sok minden volt, nem is tudtam, mik ezek. Megszólalt a nő, és azt mondta üdv itthon. Nem is tudom, mit jelent ez a szó, de biztos valami jót. Majd lehajolt hozzám s azt mondta, hogy „mostmár én vigyázok rád s bármi történik, én akkor is szeretni foglak”. Végül megölelt, és azt mondtam, én is vigyázni fogok rád. Nos nem gondoltam volna, hogy egyszer ez is meg fog történni velem, s most végre boldog vagyok. Eszembe jutott, mikor azt mondtam, senkiben sem fogok bízni; úgy látszik mégis. Teltek a napok, s mostanra már legjobb barátok vagyunk. Sok mindent tanított nekem, sok helyre elvitt, és mindig együtt mentünk mindenhova. Majd egy nap azt mondta nekem, hogy maradjak otthon. Nem értettem, minek nem mehetek vele, de én szót fogadtam neki, és otthon maradtam. Volt egy kis terasz, ahova kimentem, és láttam, mikor elment. Már be is esteledett, és egyszer csak megpillantottam, hogy jön már haza. Minden egyes nap ugyanúgy elment és visszajött, s azt éreztem, így nem tudok rá vigyázni. Bízok benne s én mindig meg fogom várni, hiszen nincs olyan sok ideig távol, és remélem, hogy nem is lesz. Egyik nap nem jött haza, mint amikor szokott, kicsit furcsáltam, de én akkor is vártam őt. Már másnap van s még mindig nem tért haza. Eltelt pár nap és sehol sem látom őt.

Én betartom az ígéretem, s ameddig kell várnom, várok, legyen tavasz, nyár, ősz vagy tél én akkor is várni fogok rád, míg újra nem ölelhetlek át.